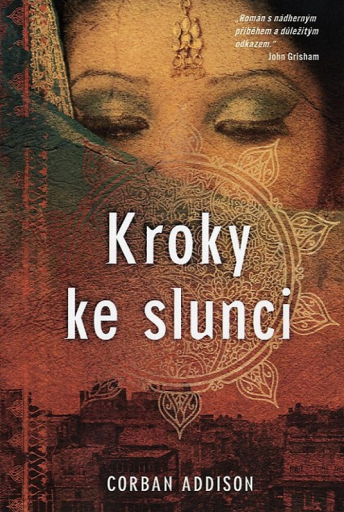

*„Román s nádherným
příběhem a důležitým
odkazem.“*

John Grisham

Kroky ke slunci

CORBAN ADDISON

Kroky ke slunci

Kroky ke slunci

A naše stíny dopadaly na ciferník času

Román

CORBAN ADDISON

FORTUNA

Original title: Corban Addison A WALK ACROSS THE SUN
Copyright © 2012 by Regulus Books, LLC

Jacket Design by Elizabeth Mihaltse
Jacket Photograph composite from Mohamad Itani/arcangel-images;
Simon A Webber/iStockphoto; Heidi Kalyani/iStockphoto

Czech edition © Fortuna Libri, Praha 2012
Translation © Irena Palová, 2012

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri v edici Fortuna Litera

www.fortunallibri.cz

Odpovědná redaktorka Alena Jakoubková
První vydání

Všechna práva vyhrazena

Žádná část této publikace nesmí být reprodukována,
ukládána do informačních systémů nebo rozšiřována
jakýmkoli způsobem, ať už elektronicky, mechanicky, fotografickou
cestou nebo jinými prostředky bez souhlasu majitele práv.

ISBN 978-80-7321-644-3

Nespočitatelným ubohým duším,
uvězněným kvůli obchodu se sexem.

A statečným mužům a ženám napříč celou planetou,
kteří bojují za jejich osvobození.

Plno doupat násilí je v temných koutech země.

POUČUJÍCÍ PRO ASAFA, ŽALM 74,20

Pokud nemáme v duši klid, je to proto, že jsme zapomněli, že patříme k sobě.

MATKA TEREZA Z KALKATY

Část první

Kapitola 1

Na pobřeží světů si hrají děti.

RABÍNDRANÁTH THÁKUR

Tamilnádu, Indie

Za úsvitu dne, kdy se jim zhroutil svět, bylo moře klidné. Sedmnáctiletá Ahalja a o dva roky mladší Síta byly sestry a stejně jako matka milovaly moře. Když otec, úspěšný řídící pracovník softwarové společnosti, odstěhoval rodinu z roviny Dillí do města Čennaj v Tamilnádu na Koromandelském pobřeží, měly Ahalja se Sítou pocit, jakoby se vrátily domů. Moře s pelikány, rybami a zpěnými hřebeny vln se hned stalo jejich přítelem. Tehdy by neuvěřily, že se jednou může obrátit proti nim. Byly však mladé a o utrpení nic nevěděly.

Ahalja ucítila, když se za rozbřesku zachvěla zem. Podívala se na Sítu, která spala v posteli vedle ní a s údivem zjistila, že sestra se neprobudila. Záchvěv byl dost silný, ale kratičký a Ahalja se po chvíli ptala sama sebe, zda se jí to jen nezdálo. Dole v domě se nic nepohnulo. Byla neděle, den po Vánocích, a celá Indie spala.

Ahalja se zachumlala do pokrývky, nadechla se příjemné santalové vůně sestřiných vlasů a obrátila se, aby viděla na *šalvar kamíz* v paví modři, který jí daroval otec. Oblékne si ho dnes večer na slavnostní představení konzervatoře v Mylapore. V prosinci byla madraská hudební sezona v plném proudu. Otec koupil vstupenky na houslový koncert, který začíná v osm večer. Ona i Síta se učí hrát na housle.

Domácnost se probouzela postupně. Ve čtvrt na osm si oblékla *sáří* rodinná hospodyně Džája, která s nimi prožila kus života. Z komody u nohou postele vytáhla skleničku s vápencovým práškem a vyšla na přední verandu. Smetáčkem s tuhými štětiniami umetla plochu před prahem a na několika místech vysypala na zem malé hromádky bílého prášku. Elegantními tahy je spojila a vytvořila hvězdu. Tu pak ozdobila květy jasmínu. Spokojena přitiskla dlaně k sobě a šeptem se pomodlila k indické bohyni hojnosti Lakšmí, aby všem zajistila šťastný den. Po skončení rituálu *kolam* odešla do kuchyně, aby přichystala snídani.

Když se Ahalja probudila podruhé, do pokoje se dralo přes závesy slunce. Síta, která vstávala brzy, byla už oblečená a nádherné černé vlasy se jí leskly vlhkostí po ranní sprše. Ahalja chvíli sledovala, jak se sestra kráší před malým zrcadlem, a usmívala se. Síta byla drobná a měla jemné rysy a velké živé oči – ty zdědila po matce Ambiní. Na svůj věk byla velmi štíhlá – kouzlo puberty teprve sotva začalo měnit její dívčí tělo v ženské. Byla ze svého vzhledu rozladěná, navzdory ujišťování Ahalji a Ambiní, že čas jí přinese změny, po nichž tak touží.

Ahalja se rychle oblékla – zčásti proto, aby dohnala Sítu, a zčásti, aby nepřišla pozdě k snídani. Vzala si žlutý *čuridár*, oděv sestávající z blůzy a kalhot, a kolem krku si přehodila šál stejné barvy. Na zápěstí a kotníky si navlékla náramky a celek korunovala náhrdelníkem. Nakonec si čelo ozdobila *bindí*, osázeným drobnými drahokamy.

„Jsi hotová, kotě?“ zeptala se Sítý anglicky. V domácnosti Gháiových mohly dívky mluvit v jazyce hindí nebo tamilsky jedině v případě, že je v příslušném jazyce oslovil někdo z dospělých. Jejich rodiče, jako mnoho členů vyšší střední třídy indické společnosti, snili o tom, že pošlou dcery studovat na univerzity do Anglie, a pevně věřili, že dobrá znalost angličtiny je nejlepší vstupenkou do Cambridge nebo Oxfordu. V klášterní škole, kde dívky studovaly nyní, se vyučoval i jazyk hindí, což byl národní jazyk, a tamilština, domorodý jazyk Tamilnádu, ale klášterní sestry upřednostňovaly angličtinu a dívky toto pravidlo nikdy nekritizovaly.

„Ano,“ odpověděla Síta zadumaně a vrhla na sebe do zrcadla poslední krátký pohled. „Asi jo.“

„Ale Sító,“ řekla Ahalja, „zamračeným výrazem nevzbudíš ve Vikramovi Pillaiovi náklonnost.“

Poznámka měla dopad, jaký Ahalja očekávala. Sítin obličej se při zmínce o dnešním rodinném večeru rozzářil. Pillai byl její oblíbený houslista.

„Myslíš si, že se s ním setkáme osobně?“ zeptala se Síta. „Řada obdivovatelů je po vystoupení vždycky tak dlouhá.“

„Požádej Babu,“ poradila jí Ahalja a pomyslela na překvapení, které Síte s otcem připravili a zatím udrželi v tajnosti. „Má přece známosti.“

„Zeptám se ho u snídaně,“ křikla Síta, vyběhla z pokoje a zamířila ke schodišti.

Ahalja se zasmála a vydala se za Sítou do obývacího pokoje. Dívky společně pronesly ranní modlitbu *púdžu*, před rodinnými bohy Ganéšou, slonem přinášejícím štěstí, a Rámou, avatarem neboli vtělením boha Višnu, kteří stáli na oltáři v rohu místnosti. Jako většina členů obchodní kasty byli i členové Gháiovy rodiny převážně nábožensky umírnění a chrámy nebo svatyně navštěvovali jen při zvláštních příležitostech, kdy potřebovali, aby jim bohové projevíli laskavost. Jakmile však přijela na návštěvu babička děvčat, zapalovaly se vonné tyčinky, pronášela se *púdža* a na rituálu se podíleli velcí i malí.

Sestry vešly do jídelny, kde už seděli otec Nareš, matka a babička. Než se Ahalja se Sítou posadily, dotkly se otcovy nohy, aby mu tímto tradičním gestem projevíly respekt. Nareš se usmál a jednu po druhé štípl do tváře.

„Dobrý den, Babo,“ pozdravily dcery.

„Dobrý den, mé krásky.“

„Babo, neznáš někoho, kdo zná Vikrama Pillaie?“ otázala se Síta. Nareš se podíval na Ahalju a mrkl na Sítu. „Po dnešku budu.“

Síta zvedla obočí. „Co tím myslíš?“

Nareš sáhl do kapsy. „Chtěl jsem ještě počkat, ale když se ptáš...“ Vytáhl pozvánku pro VIP hosty a položil ji na stůl. „Setkáme se s ním před vystoupením.“

Síta se podívala na pozvánku a tvář se jí rozzářila úsměvem. Po malou poklekla a podruhé se dotkla otcovy nohy.

„Děkuji ti, Babo. Ahalja se s ním také setká?“

„No samozřejmě,“ odpověděl Nareš a k první pozvánce přiložil tři další. „A taky tvoje matka a babička.“

„Můžeme se ho zeptat, na cokoli budeme chtít,“ zasmála se zvonivě Ahalja.

Síta se podívala na sestru, pak na otce a její úsměv se rozšířil.

Sotva sestry usedly na svá místa, vešla do jídelny Džája a rozmístila na stole mísy, v nichž byla rýže, kokosové čatní a talíře s *masá-lá dósá*, palačinkami plněnými brambory, a s chlebovými plackami *čapátí*. Jídlo se konzumovalo bez příborů, takže nakonec měli všichni na prstech zrnka rýže a čatní.

Jako dezert Džája servírovala čerstvě utržená *čikkú*, ovoce velké asi jako kiwi, a *maisúrský pakku*, sladkou pochoutku připomínající fondán. Jakmile Ahalja rozkrojila *čikkú*, vzpomněla si na ranní chvění země.

„Babo, necítil jsi zemětřesení?“ zeptala se.

„Jaké zemětřesení?“ zeptala se babička.

Nareš se zakuckal smíchem. „Máš štěstí, že tak zdravě spíš, Nání.“ Obrátil se k dcerám s uklidňujícím úsměvem. „Chvění země bylo silné, ale nenadělalo žádné škody.“

„Když se chvěje země je to zlé znamení,“ poznamenala stará žena a zmačkala ubrousek.

„Je to vědecky zdůvodněný jev,“ opravil ji jemně Nareš. „A tento byl neškodný. Nemusíme si dělat starosti.“ Pak se obrátil k Ahalje a změnil téma: „Pověz nám, jak se vede sestře Naomi. Když jsem ji viděl naposledy, nebyla ve své kůži.“

Ahalja otci vyprávěla o ředitelce školy Svaté Marie a ostatní dojídali snídani. Otevřeným oknem proudil do jídelny příjemný vánek a ochlazoval vzduch. Síta byla najednou nepokojná a požádala Nareše, zda už může odejít od rodinného stolu. Když jí to povolil, zasunula si do kapsy zabalený čtverec *maisúrského pakku*, vyběhla z domu a zamířila na pláž. Ahalja si nemohla pomoci a musela se nad sestřiným temperamentem usmát.

„Můžu jít také?“ zeptala se otce.

Nareš přikývl. „Myslím, že naše malé vánoční překvapení byl dobrý nápad.“

„To jistě,“ odpověděla Ahalja. Zvedla se od stolu, obula si sandály a vyšla za sestrou do prosluněného rána.

Dvacet minut po osmé byli na pláži kromě Džáji a babičky všichni. Hezký rodinný dům stál na pozemku u pobřeží, dvaadvacet kilometrů na jih od Čennaje. Když šel člověk asi kilometr a půl po pláži na sever, došel do rybářské vesničky. Rozlehlá usedlost byla podle indických standardů panským sídlem a Ambiní, jež dlouho žila v předlidněném Mylapore, připadalo to místo téměř opuštěné. Ale s delší vzdáleností od města se vyrovnala. Byla to malá oběť za to, že bude moci své děti vychovávat v blízkosti svého původního domova.

Ahalja vyrazila po pláži a Síta se brodila v pobřežních vlnkách a sbírala lastury. Nareš s Ambiní kráčeli za děvčaty ve společném mlčení. Mířili k severu k blízké rybářské vesnici. Minuli starší manžele, v tichosti sedící na písku, a dva hochy, kteří házeli kameny po ptáčích. Jinak byla pláž opuštěná.

Krátce před devátou si Ahalja všimla něčeho zvláštního. Vlny hnané větrem a omývající pobřeží se už nepřibližovaly tak jako před několika minutami. Dívka pozorovala moře a zdálo se jí, že jí před očima doslova mizí. Za chvíli odhalilo asi patnáct metrů pláže, jindy zalité vodou. Oba chlapci radostně výskali a běželi po měkkém vlhkém písku k ustupujícímu oceánu. Ahalja sledovala podivný jev s neblahým tušením, ale na Sítě byla patrná spíš zvědavost než znepokojení.

„Co se děje?“ zeptala se Síta najednou v rodném jazyce hindí.

„To nevím,“ odpověděla Ahalja anglicky.

Najednou spatřila vlnu. Ukázala na úzkou bílou čáru na horizontu. Za necelých deset vteřin vlna ztloustla a najednou se z ní stala valící se vodní stěna. Blížila se k nim tak rychle, že Gháiovi skoro neměli čas zareagovat. Nareš začal něco křičet a mával rukama, ale zlověstné hřmění vlny jeho slova přehlušilo.

Ahalja popadla Sítu za ruku a strhla ji k sobě. Po vlhkém měkkém písku se rozběhly ke skupině palem, rostoucích o kus dál. Ahalja cítila, jak jí voda zavířila kolem nohou a vzápětí ji pohltila vlna

a převrátila ji hlavou dolů. Slaná voda vnikla Ahalje do nosních dírek a do uší, páčila ji v očích. Ahalja se rozkašlala a začala se dávit. Pokoušela se dostat ke světlu. Konečně se vynořila nad hladinu a zalapala po dechu.

Vtom ve víření zahlédla zákmit něčeho barevného: Sítin tyrkysový *čuridár*! Sáhla do vody a chytila sestřinu ruku, ale v divokém víření nebezpečného živlu jí ruka vyklouzla. Vzápětí nahmatala hladký kmen palmy. Přitiskla se k němu, zoufale kopajíc proti proudu, ale její sevření opět povolilo. Jak ji moře unášelo dál do vnitrozemí, z posledních sil vykřikla: „*Plav! Sító, chyt' se palmy!*“

Voda jí prudce smýkala, takže kmen další palmy spatřila v posledním zlomku vteřiny před nárazem. V čele jí explodovala bolest, ale podařilo se jí ovinout kmen stromu pažemi i nohama. Věděla, že se nesmí za žádnou cenu pustit. Pak ztratila vědomí.

Když otevřela oči, uviděla přes potrhané vějíře palmových listů modř oblohy. Ticho kolem bylo děsivé. Ahalje divoce bušilo srdce a hlava ji bolela, jako by ji měla rozpůlenou. Pomalu mýjely vteřiny a pak začalo moře ustupovat a uvolňovalo místo pevné zemi. Ahalja spatřila v dálce Sítin obličej a uslyšela její křik.

„Ahaljo, pomoz mi!“

Chtěla odpovědět, ale v ústech měla slanou vodu. Ztěžka ze sebe vydala: „Počkej!“ Vyplivla vodu a zkusila to znovu: „Počkej! Sító! Počkej, až voda opadne!“

A voda opravdu opadla.

Ahalja se pomalu spouštěla po kmene banánové palmy, až se nohama konečně dotkla pevné země. *Čuridár* na ní visel cárech a tvář měla pokrytou krví. Odlepila se od kmene, který jí zachránil život, a začala se brodit k Sítě. Sotva k ní došla, objala ji do ochranné náruče a pohlédla přes palmový háj k pláži. Nejdřív strašný pohled ani nechápala. Trnité křoví, které lemovalo písčnou tvář, bylo bez listů. Kolem něho se v bahnitě vodě vznášelo cosi temného.

Ahalja se na to zadívala a hrud' se jí začala prudce zdvihát. Pochopila.

„*Idhar áó!*“ nařídila Sítě v hindí. „Pojď!“

Vzala sestru za ruku a vedla ji vodou, která jim sahala po kolena. První tělo, jež našly, patřilo Ambiní. Pokrývalo je bláto a každý

viditelný kousek kůže byl posetý trny. Oči měla Ambiní široce rozevřené a ve tváři se jí zračil děs.

Hrůzně groteskní proměna milované matky způsobila, že Síta zůstala stát jako zkamenělá. Sevřela sestřinu ruku tak silně, že Ahalja vykřikla a vytrhla se jí. Pak padla na kolena a rozplakala se. Síta však jen nehnutě zírala. Po několika dlouhých minutách otevřela ústa a začala vzlykat. Zabořila tvář do dlaní a třásla se tak silně, jako by měla záchvat.

Ahalja sevřela sestřinu paži a přitáhla ji k sobě. Pak ji vzala za ruku a vedla ji pryč. Zanedlouho narazily na další tělo. Byl to jeden z chlapců. Síta zase ztuhla. Ahalja ji teď přes rozbahněnou pláž k rodinnému sídlu téměř nesla. Věděla, že jedinou nadějí je najít otce.

Kdyby Síta neklopýtla, asi by Narešovu mrtvolu minuly. Ahalja se zastavila, aby sestře pomohla vstát, a pohlédla k vnitrozemí. Uviděla další tmavý obrys, který se vznášel v menší laguně. Vlna prohnala Nareše palmovým lesem a hodila ho mezi balvany u okraje laguny.

Ahalja táhla sestru k Narešovu tělu. Dlouho na otce zírala a nic nechápala. Pak jí došlo, že je také mrtev, a pod drtivou tíhou smutku se rozplakala. Byla Narešova holčička, zatímco Síta Ambinína. Táta nemůže být mrtvý. Slíbil, že jí najde vhodného ženicha a vystrojí jí velkolepou svatbu. Slíbil jí tolik dalších věcí.

„Podívej,“ zašeptala Síta a ukázala k jihu.

Ahalja si otřela slzy a sledovala sestřin pohled přes neznámý svět, který do naha svlékla ničivá vlna. V dálce stál jejich domov. Známa silueta domu Ahalju překvapila stejně jako náhlá nehybnost sestry. Síta přestala plakat a objala se pažemi, jako by se chtěla před vším ochránit. V očích měla takovou bolest, že Ahalje se náhle vlila do žil odvaha. Možná že Džája nebo babička přežily. Nemohla snést pomyslení, že by se Sítou zůstaly úplně samy.

Ahalja se zhluboka nadechla a opět chytila sestru za ruku. Brodily se zatopenou pláží ke zbytkům domova, který znaly téměř deset let. Než přišla vlna, rozléhala se kolem stavení přírodní květinná zahrada a ovocný sad. Brzy po nastěhování zasadil Nareš u domu na Sítinu počest dekorativní strom ašóka. Síta si jako dítě pod stále

zeleným stromkem často hrávala a představovala si svoji jmenovkyni, hrdinku z Rámájany, kterou zachránil ušlechtilý opičí bůh Hanumán ze zajetí na ostrově Lanka. Teď zbyl z ašóky a jeho zelených druhů jen kmínek bez větví, listů i květů.

Síta se zastavila před kostrou milovaného stromku, ale Ahalja ji zatahla za ruku, aby šla dál. Okna v přízemí byla rozbitá a nábytek z obývacího pokoje plaval po dvoře. Ale dům stál. Když dívky došly k široce rozevřeným vstupním dveřím, Ahalja se zaposlouchala, jestli neuslyší lidské hlasy. Neozvalo se však nic, dům byl tichý jako krypta.

Ahalja vešla do haly a pokrčila nos, protože ucítila nepříjemný zápach. Nahlédla do obývacího pokoje a uviděla svou starou babičku, jak plave tváří dolů ve špinavé vodě vedle pohovky pokryté blátem. Do očí jí vhrkly slzy, ale byla příliš vyčerpaná, než aby plakala. Objevení mrtvé babičky ji nešokovalo. Poté, co našla otce, už napůl předpokládala, že je babička také mrtvá.

Zmobilizovala poslední zbytky sil a přebrodila se obývacím pokojem do kuchyně. Zoufale se modlila, aby přežila alespoň Džája. Hospodyně žila s Gháiovou rodinou už před Ahaljiným narozením. Byla jako člen rodiny – jedinečná a nepostradatelná.

Když Ahalja, vlekoucí za sebou klopýtající a poddajnou Sítu, dorazila do kuchyně, našla zde tuň, na jejíž páchnoucí hladině pluly převrácené košíky, nádobky s čisticími prostředky, dózy s marmeládou, manga, papája a kokosové ořechy. A na dně se leskly hrnce, pánvičky, mísy a stříbrné přístroje a připomínaly potopený poklad ve vraku lodi. Po Džáje však nebylo ani stopy.

Ahalja se přebrodila z kuchyně do jídelny, ale Džája nebyla ani tam. Teprve potom si všimla pootevřených prkenných dveří spižírny. Džájinu ruku spatřila dřív, než sestra dveře s trhnutím otevřela dokořán. Džája byla zaklíněna v sutinách polorozbořené spižírny. Ze všech zemřelých členů rodiny byla ve smrti nejvyrovnanější. Oči měla zavřené a vypadala, jako by spala, ale kůži měla chladnou a na omak vlhkou a lepkavou.

Závrať přišla bez varování a Ahalja málem omdlela. Stála tu po lýtka ve vodě a najednou si plně uvědomila, v jak kritické situaci se ocitly. Stali se z nich sirotci. Jejich jedinými žijícími příbuz-

nými jsou tety a bratřenci ve vzdáleném Dillí, s nimiž se už spoustu let neviděly.

Právě když se jí mihlo hlavou, že všechny naděje jsou ztracené, uchopila ji Síta za ruku. Sestrin náhlý dotek povzbudil Ahalju k činu. Znovu si uvědomila zodpovědnost prvorozené dcery a vydala se se Sítou po schodech nahoru do jejich pokoje.

Vlna zalila schody a znečistila podlahu v prvním patře, ale okna a nábytek zůstaly nedotčené. Ahalja myslela hlavně na jedno: musí najít peněženku a mobilní telefon. Pokud se dovolá sestře Naomi a ta jí poradí, jak se dostanou do školy Svaté Marie v Tiruvalluru, budou v bezpečí.

Z nočního stolku vytáhla mobil a vytukala číslo sestry Naomi. Sotva se v telefonu ozval vyzváněcí tón, Ahalja uslyšela od východu vzdálený hukot. Přiskočila k oknu a pohlédla na hladinu Bengálského zálivu, pokrytou změtí nejrůznějšího haraburdí a prken. Nemohla uvěřit svým očím. K pláži se blížila další vodní stěna. Během několika vteřin vzrostl řev obří vlny do ohlušujícího burácení a přehluchal hlas na druhém konci linky. „Haló! Haló! Ahaljo! Sító!“ Ahalja na sestru Naomi zapomněla. Její svět se zúžil na Sítu a na druhou vražednou vlnu.

Obrovská masa vody se dovalila k domu a okamžitě zatopila přízemí. Bungalov se zachvěl v základech a zaúpěl. Ahalja zabouchla dveře a vtáhla Sítu do postele. Objala chvějící se sestru kolem ramen a ptala se sama sebe, jestli bůh Šiva zvolil raději vodu než oheň, aby přinesla konec jejich světa.

Zdálo se jim, že hrůzný útok druhé vlny trvá celou věčnost. Špinavá voda prosakovala štěrbinami kolem spodní části dveří a rozlévala se po podlaze. Sestry se choulily v hromadě pokrývek a hladina v jejich pokoji pomalu stoupala. Najednou se pod nimi dům zhoupl a podlaha pokoje se naklonila. Dveře se rozlétly a dovnitř se proudem hrnula hnědá voda. Ahalja vykřikla a Síta strčila hlavu pod Ahaljin špinavý *čuridár*. Ahalja zavřela oči a tiše se modlila k Lakšmí, aby je zbavila hříchů a zajistila jim bezpečný přerod do příštího života.

V rozrušení si skoro nevšimla, že hluk pomalu slábne. Po chvíli utichl úplně. Dům stál a proudění vody změnilo směr. Druhá vlna

se vracela do moře. Sestry seděly bez hnutí na posteli. Dvěma vlnami zničený svět se zdál hrůzostrašně zbavený všech zvuků.

„Ahaljo,“ zašeptala Síta po delší době. „Kam půjdeme?“

Ahalja zamrkala a mozek jí opět začal pracovat. Pustila sestru a uvědomila si, že v ruce drží telefon. Strnulými prsty vytukala známé číslo.

„Musíme se dostat do školy Svaté Marie,“ odpověděla. „Sestra Naomi už bude vědět, co máme dělat.“

„Ale jak?“ zeptala se Síta a opět se objala pažemi. „Vždyť tu není nikdo, kdo by nás tam odvezl.“

Ahalja zavřela oči a poslouchala zvonění telefonu. Konečně ho sestra Naomi zvedla. Její hlas zněl úzkostlivě. Co se stalo? Jsou v nebezpečí? Když Ahalja promluvila, připadal jí vlastní hlas cizí. Přišla vlna. Všichni členové rodiny jsou mrtví. Přežila jen ona a Síta, ale jejich domov je zničený. Nemají peníze, jen telefon.

V telefonu několik dlouhých vteřin praskala statická elektřina, než sestra Naomi konečně promluvila. Řekla Ahalje, aby šly k silnici a nechaly se nějakým sousedem odvézt do Čennaje.

„Jeďte jen s tím, koho znáte,“ nabádala ji. „Budeme na vás čekat.“

Ahalja ukončila hovor a obrátila se k Sítě. Snažila se vypadat důvěryhodně.

„Musíme najít někoho s autem. Pojď, převlečeme se do suchého.“

Dostrkala sestru přes pokoj k prádelníku. Pomohla jí svléknout se z promočených šatů a našla jí čistý *čuridár*.

Potom se také převlékla. Zkusila, jestli teče voda, a doufala, že si opláchne aspoň obličej. V trubkách však nebyl tlak. Bude muset přežít, že má tváře zamazané blátem, dokud nedojedou ke Svaté Marii.

Síta se postavila ke dveřím, připravená na cestu, ale Ahalja se zastavila u toaletního stolku a zvedla rámeček s fotografií. Byla na ní Gháiova rodina o Vánocích minulého roku. Vytáhla fotografii z rámečku a zasunula si ji u pasu do *čuridáru*. Pak přinesla dřevěnou krabičku a uložila ji i s telefonem do plátěného pytle. Krabička obsahovala zlaté šperky, které sestry dostávaly rok co rok jako dárky –

bylo to jejich společné bohatství. Ahalja se ještě naposledy rozhlédla po pokoji a pak pokývla hlavou na rozloučenou. Všechno ostatní tady musí nechat.

Sestry sešly ze schodů a přebrodily se halou na přední zahradu. Venku zářilo slunce a voda, která tu zůstala po druhé vlně, začala páchnout po mrtvých rybách. Ahalja vedla Sítu kolem zadní části zničeného domu do boční uličky. Dvě rodinná auta, která stávala před katastrofou na příjezdové cestě, zmizela. Ahalja zvažovala, zda se má ještě naposledy ohlédnout na dům, ale odolala. To hrozné místo zpustošené vlnami nebyl domov, který znaly. Krásný kout světa a rodina, která ho obývala, zůstaly nyní už jen v jejich vzpomínkách.

Došly k hlavní silnici a viděly, že je poseta dřívím a listy z palmového hájku. Ahalju zchvátilo zoufalství. Kdo vyjede za takových podmínek? Pak ji něco napadlo: možná by je mohl svézt někdo z rybářské vesnice. Věděla, že jít tam je riskantní. Většina vesničanů žije v chatrčích, které byly pravděpodobně srovnány se zemí. Ale lidé, kteří přežili, budou potřebovat zásoby a pomoc z Čennaje. Zanedlouho musí z vesnice někdo vyjet.

Sestry šly bok po boku mlčky. Na půl druhého kilometru dlouhé cestě nespátily jedinou známku života. Veškerá vegetace byla smetena, po obou stranách asfaltové silnice zůstalo jen bláto, nahá a pustá krajina. Než dorazily na dohled vesnice, silně se potily a v hrdle je pálilo žízní. Slunce jižní Indie je nelítostné dokonce i v zimě.

Dívky odbočily ze silnice na cestu vedoucí do rybářské víscky. Jak se blížily k pobřeží, potkaly muže v zablácené bílé haleně *lungí*, který nesl na rukou dítě. Za ním se vlekla řada zmáčených rybářů s palmovými košíky v rukou. Přes ramena měli přehozené různobarevné pytle.

Muž se zastavil před Ahaljou. „*Vanakkam*,“ pozdravila ve zdejším jazyce. „Kam jdete?“

Muž byl natolik rozrušený, že její otázku vůbec nezaregistroval.